

Arrest

nr. 115 693 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Joibar in het district Tagab van de provincie Kapisa. De zoon van de oudste broer van uw vader is actief bij de taliban. Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw neef u maandelijks aan te spreken om u te overtuigen bij de taliban te gaan. U vertelde dit aan uw vader die op zijn beurt tegen uw neef zei dat hij u nooit naar de taliban zou laten gaan. Twee maanden voor uw vertrek zijn uw ouders overleden in een auto-ongeluk. Sindsdien woonde u met uw jongere broers alleen thuis en werden jullie bijgestaan door uw oom van vaderskant die naast jullie woonde. Op een dag vroeg uw neef u om mee te gaan met hem. Omdat u bang was dat hij u iets zou aandoen indien u zou weigeren bent u meegegaan. U werd naar een kamp van de taliban gebracht waar een mawlawi preekte over de

jihad en u trachtte te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban. U bleef twee dagen. Zij lieten u gaan, maar zeiden dat u na een of twee dagen moest terugkomen. Twee of drie dagen later hebben zij u ontvoerd omdat u niet vrijwillig was teruggekomen naar het kamp. Daar hebben zij u gedurende vijf dagen vastgehouden. De eerste dag preekte de mawlawi weer over de jihad. De volgende dagen hebben zij u met een auto leren rijden. Vervolgens kregen zij bericht dat ze naar een gevecht moesten en sloten zij u op in een kamer. U kon door het raam ontsnappen en bent naar huis gegaan. Daar heeft u tien dagen verbleven. Uw neef en enkele taliban zijn u eenmaal komen zoeken bij u thuis maar heeft u niet gevonden. Later heeft de taliban een dreigbrief gestuurd. U bent vervolgens uit Afghanistan vertrokken. Op 26 april 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een bevestiging van de dorpsouderen, een document van de politie, een dreigbrief van de taliban en foto's.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfssituatie voor uw komst naar België. Uw kennis over gebeurtenissen in uw dorp/regio in de periode voor uw vertrek is dermate gebrekkig dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw afkomst. Zo verklaart u geen concrete informatie te kunnen geven over incidenten waarbij kinderen zijn omgekomen (CGVS II, p. 4). Uit informatie op het CGVS blijkt nochtans dat er in maart 2010 in de buurt van uw dorp 4 kinderen omkwamen bij een mijnontploffing. In november 2011 kwam een meisje om het leven wanneer, tijdens gevechten in uw dorp tussen militanten en veiligheidstroepen, een raket terecht kwam op een huis.

Zo ook blijkt u niet op de hoogte te zijn van een aanslag op een zendmast voor mobiele telefonie in uw dorp (CGVS II, p. 4). In november 2009 vielen de taliban een zendmast aan in uw dorp waarbij de landeigenaar gewond raakte en zijn zoon omkwam. De landeigenaar heeft vervolgens met zijn familie de betrokken taliban op zijn beurt aangevallen en de leider, een zekere Mafuz, omgebracht. Dat u van dit incident niets afweet is verwonderlijk daar het immers mensen van uw dorp betrof die in opstand kwamen tegen de taliban en hierbij zelfs een talibanleider hebben gedood. Zelf zegt u in strijd met deze informatie dat mensen niet in opstand kunnen komen tegen de taliban en verklaart u dan ook geen weet te hebben van een dergelijk incident (CGVS II, p. 4).

U verklaart tevens niets gehoord te hebben over incidenten met scholen in uw regio (CGVS II, p. 6). In juni 2011 werd nochtans tijdens een gevecht tussen veiligheidstroepen en militanten de Wahdat High School in uw district getroffen door een raket waarbij de directeur van de school omkwam en twee leraren en vijf leerlingen gewond raakten. Eerder dat jaar, in april 2011, werden de leerlingen van Tagab district gedwongen om thuis te blijven van school. Stammenmilities hadden checkpoints geplaatst aan zeven van de zevenentwintig scholen in Tagab. Deze checkpoints werden dagelijks aangevallen door de taliban waarbij ook de leerlingen van deze scholen ernstig gevaar liepen gewond te raken of gedood te worden in deze gevechten.

Verder verklaart u geen nieuws te hebben gehoord over een aanval op een politiecheckpoint in uw regio (CGVS II, p. 5). Volgens informatie op het CGVS bestormden militanten in september 2011 politiecheckpoints in uw dorp Joibar en in Ahmad Sha Khel. Bij deze gevechten kwamen 4 militanten om het leven.

Tevens blijkt u, hoewel u beweert dat uw neef bij de taliban is en u gedwongen gerekruteerd werd door de taliban, nauwelijks kennis te hebben van talibancommandanten uit uw regio (CGVS I, p. 7). Zo worden zes talibancommandanten uit Tagab vernoemd en blijkt u van geen enkele van hen gehoord te hebben (CGVS II, p. 6).

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet kan aantonen recentelijk afkomstig te zijn uit het dorp Joibar in het district Tagab van de provincie Kapisa.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw problemen met de taliban op zich eveneens weinig geloofwaardig. Zo dienst allereerst gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en die op het gehoor op het CGVS. In de vragenlijst verklaart u dat de taliban u 3 keer opzochten maar dat u zich telkens wist te verstoppen (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u echter daadwerkelijk ontvoerd geweest te zijn en 5 dagen te zijn vastgehouden (CGVS I, p. 10).

Tevens zegt u dat u door uw neef naar een talibankamp werd gebracht voor twee dagen waarna zij u opnieuw naar huis lieten gaan op de voorwaarde dat u zou terugkeren. Omdat u niet meer vrijwillig terugkwam werd u twee of drie dagen later ontvoerd en naar het talibankamp gebracht. Daar

zou u vijf dagen verbleven hebben. Uw verklaringen over deze gevangenschap van vijf dagen zijn echter veel te oppervlakkig om te kunnen overtuigen. Zo wordt u gevraagd om zeer gedetailleerd hierover te vertellen maar komt u niet verder dan de loutere stelling dat de eerste dag de mawlawi preekte over de jihad en dat de taliban u de dagen daarna met de auto leerden rijden (CGVS I, p. 11). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat dit een alles behalve overtuigende uiteenzetting is en u aangemaand wordt om uitgebreider over die vijf dagen te vertellen blijft u opnieuw aan de oppervlakte met de droge feitenopsomming dat de eerste dag de mawlawi preekte, de volgende dagen u met de auto leerde rijden en de taliban uiteindelijk weggingen naar een gevecht waarna u probeerde uw bewaker te overhalen om u vrij te laten (CGVS I, p. 11). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over een dergelijke ontvoering en gedwongen inlijving door de taliban volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw relaas staande te houden.

Voorts zijn uw verklaringen over uw ontsnapping na vijf dagen gevangenschap evenmin aannemelijk. Zo verklaart u dat op de laatste dag van uw gevangenschap de taliban een bericht kregen over een gevecht waarna zij op één na - uw bewaker - allemaal vertrokken. Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban u vervolgens opsluiten in een kamer met een raam en veel hout, waarmee u het raam kon openbreken en wat u dan ook deed (CGVS I, p. 11). Het is des te vreemder dat, wanneer u hiernaar gevraagd wordt, die talib die u moest bewaken ook plotseling verdwenen was. U zegt in dit verband dat er niet genoeg talibs waren en dat iedereen naar dat gevecht moest gaan, wat geenszins weet te overtuigen (CGVS I, p. 11). Dergelijke onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in verdere mate.

Ook over de gebeurtenissen sinds uw ontsnapping kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo zegt u dat u die tien dagen die u nog in Afghanistan bleef thuis doorbracht (CGVS I, p. 11). Er kunnen echter al vragen gesteld worden bij het feit dat u ontsnapt van de taliban en vervolgens gewoon terug thuis gaat zitten. Dat zij bovendien u een keer zijn komen opzoeken maar u niet konden vinden doet nog verdere twijfels rijzen. Uw verklaringen hierover kunnen niet overtuigen. U zou zich in een kamer achter een berg hooi hebben verstopt maar de talibs die u aan het zoeken waren zouden enkel de hoeken van de kamer hebben bekeken en daarna weggegaan zijn (CGVS I, p. 12). Indien zij het huis binnenvallen om u te zoeken kan verwacht worden dat zij dan ook daadwerkelijk de mogelijke verstopplaatsen doorzoeken. Dat u door u simpelweg achter een hooimijt te verbergen aan hen wist te ontkomen is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u eerder in het gehoor, wanneer u gevraagd wordt of de taliban u daadwerkelijk in het huis zijn komen zoeken, zegt dat u pas later van uw tante zou hebben gehoord dat ze binnen zijn gekomen en de kamers hebben doorzocht (CGVS I, p. 12). Dit valt immers moeilijk te rijmen met uw verklaring dat zij de kamer waar u verstopt was zijn binnengekomen en u dus zelf al geweten moest hebben dat zij waren binnengekomen.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan zowel uw beweerde verblijfssituatie in Afghanistan als aan de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw taskara, het document van de politie, de dreigbrief van de taliban en de bevestiging van de dorpsouderen dient gesteld dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afgaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Foto's kunnen om het even waar en om het even in welke omstandigheden genomen worden. Zij kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoren op het CGVS, meent verzoeker dat hij wel degelijk zijn afkomst uit het dorp Joibar (district Tagab, provincie Kapisa) aannemelijk heeft gemaakt. Het door verzoeker beschreven incident met de hooggeplaatsten in 2011 vond wel degelijk plaats en verzoeker legt hierover een artikel voor. Bovendien legt verweerder zelf geen enkel bewijs voor van de incidenten die volgens hem zijn gebeurd, hetgeen niet enkel een schending van de rechten van verdediging uitmaakt, maar tevens een obstructie van de rechtsgang aangezien verzoeker niet in de mogelijkheid was om zich op een deftige manier te verweren tegen de veronderstellingen van verweerder. Verzoeker meent dat verweerder zelf niet helemaal correct is. Zo kan de aanslag op de zendmasten niet in het dorp zelf gebeurd zijn, aangezien de zendmasten even verderop staan. Bovendien moest verweerder haar vragen maar specificeren naar de plaats van de delicten in de plaats van open vragen te stellen. Verzoeker gaf wel degelijk informatie over de zendmasten en over incidenten waarbij kinderen zijn omgekomen, alsook over andere voorvallen. Het gehoor vormt één geheel en verweerder kan zich niet baseren op enkele door hem onterecht bevonden bevindingen en heeft bovendien geen rekening gehouden met het profiel en de leeftijd van verzoeker op het moment van de incidenten waarover hij werd ondervraagd: verzoeker was pas zestien jaar en landbouwer en in Afghanistan is het niet gebruikelijk dat men veel in detail vertelt aan jongens van zestien jaar.

Betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS stelt verzoeker dat hij bij het begin van zijn gehoor op het CGVS aangaf dat hij op de DVZ niet alles had vermeld. Hij had de fout bovendien bij zijn raadsman gesignaleerd, maar was dit door de stress vergeten te vermelden bij het begin van zijn gehoor. Op het CGVS zei verzoeker bij de korte vragen over zijn asielrelaas eerst tot tweemaal toe dat zijn neef na de dood van zijn vader drie keer bij hem thuis langskwam. Wanneer hij verder in detail kon vertellen, kwam alles aan het licht. Het is

volgens verzoeker ook algemeen geweten dat veelvuldig problemen worden vastgesteld tijdens de eerste gehoren bij de DVZ.

Verder meent verzoeker dat hij wel informatie heeft kunnen weergeven over de talibs die met zijn neef in contact staan. De namen die verweerder tijdens het tweede gehoor op het CGVS liet vallen, komen vermoedelijk uit een artikel over de aanslag op de zendmast, hetgeen verzoekers raadsman was tegengekomen. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij toen slechts zestien jaar oud en landbouwer was en dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is veel in detail te vertellen aan jongens van zestien jaar.

Vervolgens stelt verzoeker dat verweerders bewering dat hij slechts een droge opsomming kon geven over zijn verblijf bij de taliban, niet overeenstemt met zijn werkelijke verklaringen. Ook zijn verklaringen over zijn ontsnappingspoging kwamen in de eerste plaats vlot tot stand. Maar wanneer verweerder vroeg hoe het komt dat hij zo gemakkelijk kon ontsnappen, antwoordde verzoeker over het eten van de imam, zodat het zou kunnen dat verzoeker deze vraag niet goed begrepen heeft, doch verweerder deed niet de moeite verdere navraag te doen. Betreffende het bezoek van de taliban aan zijn huis, wijst verzoeker erop dat zijn oom had gezegd dat hij zich bij een ander familielid bevond en dat hij zich daarenboven verstoppt had.

Het is voor verzoeker ook onmogelijk om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen, die, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen, zeker niet tegen de taliban.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Aangezien, gelet op het gestelde onder het eerste middel, de twijfel ten aanzien van zijn afkomst onterecht is, komt verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming. In de provincie Kapisa zijn er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten. De veiligheidssituatie is allerminst stabiel en het is geenszins uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen. Verzoeker verwijst naar een hele reeks rapporten en internetartikelen. Verzoeker wijst ook nog op het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, daar de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem en zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een artikel over het incident met de Franse soldaten in juli 2011 (stuk 3), een artikel over de aanslag op de zendmast (stuk 4) en een reeks artikelen en rapporten aangaande de veiligheidssituatie (stukken 5-14).

2.1.4. Met een aangetekend schrijven van 11 oktober 2013 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: enkele bladzijden uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 (stuk 15) en twee artikelen aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 16-17).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker verklaarde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ dat zijn neef hem na het overlijden van zijn ouders drie keer kwam opzoeken bij hem thuis maar dat hij zich telkens wist te verschuilen (administratief dossier, stuk 19, p. 3), terwijl hij volgens zijn verklaringen op het CGVS plots ontvoerd zou zijn en vijf dagen zou zijn vastgehouden (gehoorverslag CGVS 12 februari 2013 (hierna: gehoor I), p. 10). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een ontvoering en een detentie van vijf dagen door de taliban hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Waar verzoeker stelt dat hij zijn raadsman inlichtte over fouten in de vragenlijst maar dit wegens stress niet tijdig kon melden tijdens zijn gehoren op het CGVS, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Dat verzoeker een ontvoering en een detentie van vijf dagen door de taliban niet meldde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Wanneer verzoeker gevraagd wordt om op zeer gedetailleerde wijze te vertellen over de vijf dagen dat hij door de taliban ontvoerd was, verklaarde verzoeker aanvankelijk: *“Op de eerste dag kwam hun mawlawi en hij preekte over jihad, ik zei hem ik wil niet mezelf doden of iemand anders, de tweede dag, misschien hadden ze overleg gepleegd, ze brachten een voertuig en leerden me daarmee te rijden, de laatste dagen leerden ze me in de avond rijden met voertuig, er was een berg”* (gehoorverslag I, p. 11). Wanneer verzoeker nogmaals gevraagd wordt op een doorleefde wijze over de ontvoering door de taliban te vertellen, verklaarde verzoeker: *“De eerste dag preekte hun malwai, ik aanvaardde niet wat hij zei, de tweede leerden ze me een auto rijden, misschien hadden ze hun eigen plan, wanneer ze dit aanboden werd ik bang, op de derde dag, deed ik hetzelfde ding, ook op de vierde dag, op de vijfde dag kon ik het voertuig iets verder rijden, een afstand van 15 minuten te voet, ze waren blij dus ik bracht het voertuig terug, wanneer ik uitstapte kwamen ze me groeten en omhelzen, ze kregen opeens nieuws dat er een gevecht was en ze gingen naar daar, ik werd daar gelaten met een persoon, ik probeerde hem te overtuigen me vrij te laten, hij zei ik kan dat niet doen, dit is mijn job, anders zou verantwoordelijk zijn, ook op de eerste dag was een groep talibs, in een aparte kamer, ze hadden wapens, [...] Sommige van die talibs zagen er lelijk uit, maar hun gedragingen waren goed, ze praatten over leven in deze wereld, ze zeiden we zijn gelukkig, we dringen erop aan dat je ons vervoegt”* (gehoorverslag I, p. 11). Deze verklaringen zijn dermate vaag en oppervlakkig – terwijl kan verwacht worden dat verzoeker, gelet op de vergaande impact en gevolgen van deze beweerde feiten op verzoekers leven, gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen, temeer daar hem hier expliciet om gevraagd werd – dat zij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling zetten.

Verder dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde na zijn ontsnapping nog tien dagen thuis te hebben verbleven (gehoorverslag I, p. 11), hetgeen niet aannemelijk is wanneer men net vijf dagen door de taliban ontvoerd werd.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten. Deze motieven moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping niet aannemelijk zijn, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Waar verweerder stelt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, omdat de informatie waarop verweerder zich baseerde aangaande verzoekers afkomst niet beschikbaar was, dient te worden opgemerkt dat deze informatie zich wel degelijk in de map 'Landeninformatie' in het administratief dossier bevindt (stuk 23). Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Er dient te worden opgemerkt dat *in casu* verzoekers kennis van zijn onmiddellijke leefomgeving niet wordt betwist. Zo legt verzoeker gedetailleerde verklaringen af omtrent de landbouwactiviteiten van hem en zijn familie alsook over de wijze waarop het product van deze activiteiten werd verhandeld (gehoorverslag I, p. 5-6). Tevens legt verzoeker verklaringen af omtrent de geografische indeling van zijn leefomgeving (gehoorverslag CGVS 5 april 2013 (hierna: gehoorverslag II), p. 3-4) en omtrent scholen en troepen in zijn omgeving (gehoorverslag I, p. 6 en 7).

Ook betreffende incidenten in zijn onmiddellijke en zijn ruimere leefomgeving heeft verzoeker verklaringen afgelegd. Zo vertelde verzoeker over het incident waarbij Franse militairen betrokken waren, over de aanslag op de zendmasten, over een overstroming in zijn buurt, over een aanslag waarbij kinderen omkwamen en over een aanslag op een vergadering van maleks (gehoorverslag I, p. 6-7 en 14 en gehoorverslag II, p. 3-7). Verweerder merkt dienaangaande zowel in de bestreden beslissing als in zijn nota met opmerkingen op dat verzoekers kennis met betrekking tot een aantal van de voornoemde incidenten in zijn omgeving niet geheel overeenstemt met de informatie hieromtrent in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). Bij de beoordeling van verzoekers kennis dient *in casu* echter rekening gehouden te worden met enerzijds verzoekers jonge leeftijd (op het moment van veel van de vernoemde incidenten was verzoeker nog minderjarig; gehoorverslag I, p. 2) en anderzijds met het feit dat de mondelinge kennisoverdracht aangaande dergelijke incidenten ertoe kan leiden dat bepaalde feitelijke gegevens niet eenduidig worden doorgegeven of geïnterpreteerd.

Het is derhalve op basis van elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier niet uit te sluiten dat verzoeker afkomstig is van het dorp Joibar in het district Tagab van de provincie Kapisa,

hetgeen van belang is voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om verzoekers afkomst nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juli 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS